

[Korsgaard.]

givet i store Bidrag, altsaa Bidrag, som ikke kan komme ind under Begrebet Folkets Bidrag. Tilbage bliver der rundt regnet en halv Million. Ja, en halv Million er ogsaa Penge, men at en halv Million skulde betyde noget særdeles for det danske Folk, hvis en Sag virkelig var en Folkesag, kan jeg ikke erkende. Jeg maa altsaa hævde, at man har overdrevet i ikke ringe Grad, naar man har villet gøre den i sin Tid foretagne Indsamling til et Udtryk for et nationalt Ønske. Resultatet er efter min Mening ingenlunde straalende; det har vist, at Folket ikke i saa høj Grad, som i og for sig ønskeligt kunde have været, interesserer sig for den Sag. Jeg mener, det er rigtigt at stille den Ting paa sin rette Plads.

Siden vi sidst havde Sagen til Behandling her, er der jo foregaaet et og andet, og i et vist Øjeblik var Rosenborg Planen stærkt fremme. Der er ingen Tvivl om, at den Plan er den billigste. Naar den ikke kunde gennemføres, har det sikkerligen sin Grund i, at mange fandt, at Byens Parker ikke maa beskæres ved Opførelse af Bygninger.

Jeg mener, der kan være Grund for Staten til at filosofere en Smule over dette Problem. Det vil altsaa sige, at selv om Staten ejer velbeliggende Ejendomme i Staden København, selv om Staten for sin egen Skyld af økonomiske Grunde i høj Grad maatte ønske at benytte disse Grunde til sine egne Formaal, mener Københavns Borgerskab at have Ret til at forlange af Staten, at den ikke benytter disse Grunde paa den Maade. Jeg mener, der kan være Grund til at tænke en Smule derover, idet det jo ikke sjældent fra Københavns Kommunes Side gøres gældende, at Københavns Kommune har visse Udgifter, som Staten retteligen skulde have. Naar Københavns Kommune fremsætter saadanne Anskuelser — og det har den netop gjort i Forbindelse med den Finanslov, vi behandler —, mener jeg, der kan være god Grund til at minde Staden København om, at dens Befolkning i Virkeligheden stiller meget store Krav til Staten.

At ogsaa Byen i Kraft af, at Staten er her med snart sagt alle sine Institutioner, har store Fordele, er en Sag for sig. Men aldeles bortset herfra mener jeg, at Rosenborgplanens, om man vil, sørgelige Endeligt har vist, at Staden København ogsaa stiller store Krav i bogstavelig Forstand til Statens Økonomi, og man kan vel sige det samme om den Kreds af Borgere, som i de allersidste Dage har

agiteret imod det noksom bekendte Dobbelt-sceneprojekt. Her stiller man ogsaa fra Staden Københavns Side det Krav, at Staten skal ofre paa Stadens Vegne. Jeg vil haabe, at hvis der skal ofres, maa Staden København, enten dens Borgere enkeltvis eller Staden som saadan, forstaa, at det er dem, der maa betale Pengene.

Rosenborgplanen blev altsaa ret hurtigt forladt, og det Projekt, som forkætrede saa overordentlig stærkt baade af Socialdemokrater og af Radikale, Stormgadeplanen, er nu, som alle ved, det centrale i de Forhandlinger, der i Øjeblikket staaar paa.

Det er jo ejendommeligt at se i Politik, at et stort Parti, som dog vel i hvert Fald maa nære en vis Respekt for sig selv, i det ene Øjeblik kan kalde en Plan for fuldkommen umulig og saa, naar de faar lavet en Smule om paa den, gjort den nogle Millioner Kroner dyrere uden i Virkeligheden at have Vished for, at den forbedres i nogen afgørende Grad, pludselig finder, at det er en Plan, som er brugelig. Det forekommer mig, at der kunde være god Grund for Socialdemokratiet til maaske ogsaa i andre Sager at bruge noksaa syage Ord og ikke i den Grad at fordømme Planer, som de altsaa selv paa et senere Tidspunkt gaar med til.

At Socialdemokratiet, samtidig med at det faktisk under visse Omstændigheder vil stemme for Stormgadeplanen, har forbeholdt sig at tage endnu en Dans med Kastelsplanen, synes jeg ogsaa hører til de højst besynderlige Ting, som mit Partis ærede Ordfører i denne Sag for saa vidt har været inde paa. Jeg kan ikke forstaa, at det menneskeligt set ret er sømmeligt, at man forhandler om Kastelsplanen, idet det jo er en Kendsgerning, at Flertallet af Tingets Medlemmer for en 14 Dage siden nedstemte den, saaledes at der altsaa i dette Øjeblik er Sikkerhed for, at den kun kan gennemføres ved rene Tilfældigheder.

Ikke desto mindre har altsaa Socialdemokratiet fundet det rimeligt at tage den Chance med, en Chance, som naturligvis ikke vil have anden eventuel Følge, end at Sagen kommer over i Landstinget, hvor den ikke bliver vedtaget som Kastelsplan, og atter kommer herved. Socialdemokraterne er i mange Henseender Realitetsmennesker, og det er vel for saa vidt ogsaa Realiteten, der har faaet Socialdemokratiet til at gaa væk fra den overordentlig stærke Modstand mod Stormgadeplanen, som jo i sin Tid var deres egen Undervisningsministers Plan. Men saa synes jeg da ogsaa, det var nok saa rimeligt, om Socialdemokraterne vilde optræde som Realitets-